

*Negerští (pardon, nigerijští) dealeri u Václavského náměstí
podstupující perzekuci bílého rasistického policisty*

Autor: Václav Jan

Postupující estetická deprivace veřejného prostoru je zejména ve velkých městech ilustrována fenoménem ignorovaného bezdomovectví, který stále agresivněji uzurpuje veřejný prostor, spolu s dalšími plody demokratizace: povrchností komercializace, přidrklým sebevědomím multikulturalismu, diktátem relativistické indiferentnosti, liberalizací drogové špíny, prostitucí všeho typu, ubohostí globalizovaného vkusu, vlezlostí pseudocharity, hnusem divošských módních kreací, etnický a pohlavně sterilním světoobčanstvím, rozkladem obecné mravnosti a odstraněním vysoké kultury.

Místa, kde se dříve korzovalo, jsou pro normálního člověka neobyvatelná a jeho jedinou snahou je strávit zde jen nezbytně nutnou dobu, s očima pokud možno sklopenýma k zemi nebo k displeji mobilu. Lidský zmar a špína kosmopolitního intravilánu jsou zvláště výrazně vulgaritou zbožněného materialismu, která architekturu, kdysi vytvářející důstojné místo pro život, nemilosrdně překrývá záplavou barevných poutačů na cokoli, co se dá zobchodovat, a co většinou s původním duchem místa nemá pranic společného. Lidé se stahují z bažiny města, vytlačeni nesnesitelnou proměnou, přenechávajíc centra kancelářím, bohatým cizincům a parazitním živlům. Přesunují se do sterilního bezpečí satelitů a mamutích nákupních center, která jako rakovinové nádory svírají města a metastázuji do jejich středu, jako místa, kde nadvláda komerce nad lidskou existencí získává absolutní rozměr, byvše

jediným a konečným posláním těchto krematorií estetiky a civilizace.

Bezdomovectví otravuje veřejný prostor, bez ohledu na začasté velmi složité osobnostní pozadí a tragické životní příběhy ztroskotavších jednotlivců. Fatální je způsob, jakým se samotný systém staví k projevům bezdomovectví nebo dalším specifickým projevům ghettoizace jako k dlouhodobému sociálnímu problému liberálně demokratické společnosti. Jedna stránka věci je, že systém je neschopen – a ve skutečnosti i neochoten – řešit skutečné problémy člověka, ačkoli se jeho údajnými právy a zájmy neustále zaštiťuje. Neméně závažným aspektem je fakt, že většinové společnosti (která byla prohlášena za problematickou skupinu, kterou je potřeba převychovat) urputně vnucuje povinné sdílení životního prostoru se všemi odpudivými projevy vyloučenosti, obkličuje lidi zmarem, špínou, zápachem, ošklivostí a kriminalitou, a nutí je, aby to vše mlčky respektovali, neboť jsou povinni skládat každodenní zkoušky z humanismu a tolerance.

Ostatně princip bezdomovectví a nepořádku docela výstižně symbolizuje podstatu systému, který se děsí výrazů jako kázeň, spořádanost, čistota, neboť mu zavánějí „nacismem“. Má tedy vlastně pro špínu, nepořádek a chaos jisté hluboce archetypální podvědomé pochopení, neboť sám je ztělesněním institucionalizovaného zmaru a existenciální deprese. Rozhodně je tento režim mnohem klidnější při exponenciálním nárůstu výskytu exotů, vyjadřujících suicidální podstatu civilizačního rezignace, než kdyby rostly počty vymydlených blondatých holčiček s copánky a mašlemi. U takových dívek je totiž podle německých výchovných příruček zvýšené nebezpečí, že mohou pocházet z „radikálně pravicového prostředí“, a je tedy potřeba podrobit zvýšenému pedagogickému dohledu je i jejich rodiny.

A protože takových „extremistických“ jedinců, kteří stále ještě odmítají oblékat své děti genderově neutrálně, nechtějí se párovat s etnicky pestrými cizinci a zdráhají se jásat nad **Velkou výměnou**, je v Evropě přes veškerou osvětu pořád znepokojivé množství, je potřeba tyto „bývalé lidi“ trestat a znepříjemňovat jim každodenní život způsobem, před nímž není úniku – a tak nechť okupují ulice našich obcí bezdomovci, narkomani, potkani, kriminální gangy, imigranti, kamiony, prostitutky, koloběžky, gastarbeitři, muslimové či pojízdne bary s opilými západními komsomolci, kteří si do Pragolandu přijeli užít laciného alkoholu... S jakou zvrácenou rozkoší nutí svůj lid snášet ohavnost anarchie těch pár jedinců, kteří z ní profitují, a kteří ji v duchu „splendid isolation“ řídí z klidu svých sídel uprostřed rozsáhlých pozemků.

Multikulturní obohacení

Od lidu se vyžaduje svatá trpělivost, oddanost humanistickým ideálům všeobecné rovnosti, vstřícnost k cizímu a nepřizpůsobivému, smířlivost k archetypální nespravedlnosti, pochopení pro neschopnost a zkaženost systému... nepřipouští se žádná důsledná kritika, a hlavně žádné volání po pořádku a jednoduchých řešeních. Taková řešení ve prospěch celku sice existují, ale dokud budou mít parazitní jednotlivci v rukách tu moc a prostředky, aby dokázali účinně šířit strach ze změny, jsou v bezpečí před společenským kvasem, který by je odstavil na vedlejší kolej. Používají při tom s oblibou účinný argument, pronášený se zdviženým ukazovákem: „Tak pozor, to už tady jednou bylo!“. Takže díky soudobé interpretaci autoritativních režimů třicátých let máme zřejmě navždy zatarasenou cestu k řešení některých společenských problémů, z nichž mnohé jsou tak palčivé, že nás hrozí dříve nebo později sežehnout.

Centra měst, dopravní uzly, celé ulice a čtvrtě se stávají rejdištěm odpudivých individuí všeho druhu, a našinec z této smrduté stoky co nejrychleji prchá. Praha je divadelní kulisou pro chudé turisty z celého světa, kteří se k ní chovají bez úcty, neboť se jim otevírá jako laciná kurtizána, která už dávno ztratila osobnost a důstojnost, a za peníze udělá cokoli.

Praha je divadelní kulisou pro chudé turisty z celého světa, kteří se k ní chovají bez úcty...

Pod jejími šminkami a šantánově barevným šatem se ukrývá špína, smutek a rezignace zanikajícího národa a jeho kultury. Hlavně ať ekonomika roste. Masová turistika a davy netušených zjevů z domácích i cizích zdrojů činí města stále nesnesitelnějším prostorem. Kocáb prý vyhnal okupanty, ale před „listopadem“ jsem nepotkal na ulici živého Rusa, dnes v každé tramvaji polovina lidí mluví rusky nebo ukrajinsky a mnozí se tu chovají už skoro stejně domácky, jako anglicky hovořící panstvo. Stále více mladých, vládnoucích češtinou jako rodnou řečí, má více nebo méně šikmé oči, jak se začíná projevovat genetický vliv vietnamské komunity, která bude při své inteligenci, pracovitosti a motivovanosti stále více prorostlá do vedoucí vrstvy národa. Bude to mít o to snazší, že vlastní kvalitní elitou, která by myslela na něco jiného než na sebe a svůj individuální prospěch, už původní, úspěšně degenerovaný národ takřka nedisponuje, a že nové generace již jsou vychovány v módu rasové slepoty.

Česko ztrácí svůj etno-národní charakter a rychle se tak alespoň v tomto aspektu blíží vysněnému Západu, který za usilovné podpory globalistů ideologických i ekonomických snaživě kopíruje. Rozhodně dříve, než budeme mít platy jako na Západě, dálnice jako na Západě či potraviny jako na Západě, budeme tady mít ghetta, muslimské čtvrtě, no-go zóny, exotické choroby, násilí, cenzuru, Marxovy sochy, politické vězně, anarchoautonomní teror, genderové zvrácenosti nebo diverzitu zvící postmoderního Babylonu – jako na Západě. Však přece stále dokola slyšíme, že patříme na Západ, že musíme směřovat na Západ, že se musíme poučit na Západě, a lokajsky úzkostné obavy, co si asi o nás myslí „vyspělý svět“, a jak se mu ještě podlézavěji přizpůsobit.

Jistěže patříme na Západ. Ale kdo si poctivě přizná, jak dramaticky se změnil obsah tohoto slova, a že se jedná spíše už jen o pojem geografický, než kulturně-civilizační, a nezavře oči před jasnými indiciemi, kam západní společnost neomylně směřuje, na nějaké oslavné tanečky ho při tomto pomyšlení rychle přejde chuť.

A propos: Není bezdomovectví jen jiným vyjádřením světoobčanství?